

[Poulsgaard]

lige så få, da de store partier talte. Der er simpelt hen ingen interesse for det.

Hvad siger man så? Ikke en døjt siger man om kvinderne i den tredje verden. Nej, man taler om den generelle arbejdsmarkedspolitik i Danmark. Ja men så skulle man have kaldt forespørgslen: hvad gør vi ved den danske kvinde og hendes situation på arbejdsmarkedet? – fremfor at nævne kvindekongressen i Nairobi. Hvis jeg havde siddet i formandsstolen, havde jeg afvist mange af de taler, der har været holdt her, for det er simpelt hen arbejdsmarkedspolitik, dansk kvindepolitik, de snakker om, og det har ikke en disse med kvindekongressen at gøre.

Ja, hvad skulle jeg så sige, hvis jeg skulle sige noget, bortset fra det, jeg har sagt. Det kunne da godt ske, at man skulle til at tage dette alvorligt og næste gang, der var en skatteyderbetalt rejse, tage med derned. Nu har jeg sejlet, så jeg kender kvinderne i Nairobi. De er nogle skønne damer. Jeg kunne da godt tænke mig at hilse på dem én gang til.

At tro, at det danske folketing og EF-resolutioner, og hvad ved jeg, gavner kvinden i den tredje verden en tøddel, er simpelt hen galimatias. Det, der gavner kvinden i den tredje verden, er, at vi får noget samhandel, at vi får noget eksport, at vi får noget import, at vi får gang i hjulene, at vi kommer over de sultproblemer, de står med. Det er det, der gavner, ikke sådan noget ævl som dette.

Kvinderne er velkomne, men der skal ingen kvindekongresser holdes, og der skal heller ingen mandekongresser holdes. Vi er mennesker.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg skal undlade at komme med kommentarer til det sidste indlæg, selv om det nok kunne friste.

I januar 1985 drøftede folketinget forberedelsen til kvindekongressen og vedtog en dagsorden, hvori det bl.a. hed:

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at FN internationalt, regionalt og nationalt fortsætter sit arbejde med at forbedre kvinders vilkår også efter 1985.«

Med udgangspunkt i denne dagsorden vil jeg godt som den, der var Nordisk Råds repræsentant ved kvindekongressen i Nairobi,

pege på to væsentlige områder, hvor der er behov for regeringens aktive indsats.

Nairobikongressen har ligesom folketinget understreget nødvendigheden af, at arbejdet følges op regionalt. Men som bekendt taler sluddokumentet fra Nairobi, for at sige det mildt, noget upræcist om, hvornår den næste FN-kongress skal finde sted. Denne usikkerhed gør det dobbelt nødvendigt, at der afholdes regionale kongresser, sådan som det også vil fremgå af et medlemsforslag rejst til Nordisk Råds session af brede kredse i Nordisk Råd.

Jeg vil godt høre, om regeringen vil arbejde for, at vi i de nordiske lande får en opfølgningskongress både med regeringsdeltagelse og med deltagelse fra kvindeorganisationer og fra kvindebevægelser.

Et andet spørgsmål, jeg godt vil rejse over for regeringen, drejer sig om den handlingsplan for økonomisk vækst og fuld beskæftigelse, Nordisk Råd vedtog på sessionen i marts 1985 i Reykjavik.

Der er med god grund sagt mange pæne ord om denne handlingsplan. Men netop i relation til de spørgsmål, vi drøfter her i dag, lider handlingsplanen af en stor mangel, idet der stort set ikke er nogen kvindearbejdspladser i den. Det er så meget desto alvorligere, som vi ved, at godt nok falder arbejdsløsheden i de nordiske lande, men kvindearbejdsledigheden er stigende. Arbejdsministeren var inde på det samme tema.

Det, jeg sagde, kan jeg sige til regeringens medlemmer. Det var jo tanken, at handlingsplanen skulle være rullende, og jeg vil derfor spørge regeringen, om den ved forberedelserne til Nordisk Råds session i marts 1986 vil arbejde aktivt for, at handlingsplanen kommer til at omfatte aktiviteter, der øger beskæftigelsen netop for kvinder. Med andre ord, at vi får en anden vægtning i denne handlingsplan.

Når jeg nævner disse to områder, er det, fordi det er to helt konkrete projekter, som dels falder klart inden for den politik, vi har lagt for arbejdet i Nordisk Råd, dels falder klart inden for vores kvindepolitiske målsætning. Jeg nævner dem også, fordi de er konkrete, og man kunne måske nok pege på, at der ikke var så forfærdelig mange helt konkrete forslag i arbejdsministerens indlæg. Der var noget med nogle langsigtede strategier, og de kan være udmærkede. Her er altså to